

New York Times bestseleris
Scotiabank Giller Prize trumpasis sąrašas

STIKLO VIEŠBUTIS

ROMANAS

EMILY ST. JOHN
MANDEL

baltos lankos

Emily St. John Mandel

Stiklo viešbutis

romanas

Iš anglų kalbos vertė Mėta Žukaitė

baltos lankos

III

Viešbutis

2005-ųjų pavasaris

1

Gal tu praryk stiklo šukių. Žodžiai, pakeverzoti rūgštiniu žymekliu ant „Kajetės“ viešbučio rytinės stiklo sienos, nuo keleto raidžių išgraužti nuvarvėję pėdsakai.

– Kas tokį dalyką galėjo parašyti?

Vienintelis vandalizmą matęs svečias, nemigos kamuojamas laivybos įmonės administracijos atstovas, atvykęs prieš dieną, sėdėjo odiniame krėsele su viskio taure, kurią jam atnešė naktinis administratorius. Buvo truputį po pusės trijų nakties.

– Reikia manyti, joks suaugęs žmogus, – pasakė naktinis administratorius.

Jis buvo vardu Volteris ir per trejus darbo šiame viešbutyje metus pirmą kartą matė grafitį. Žinutė buvo užrašyta ant stiklo iš lauko pusės. Volteris jau buvo lipniąja juosta užklijavęs ant užrašo keletą popieriaus lapų, o dabar, padedamas Lario, naktinio portjė, stūmė filodendro vazoną, kad pridengtų popierių. Budinti baro padavėja, Vinsenta, blizgino taures, stebėdama veiksmą iš už baro tolimajame fojė gale. Volteris iš pradžių vazonui perstumti norėjo prašyti jos pagalbos, nes dar viena pora rankų būtų pravertusi, o naktiniam valytojui buvo pietų pertrauka, bet padavėja jam atrodė ne itin tvirto sudėjimo.

– Išmuša iš vėžių, tiesa? – tarė svečias.

– Negaliu nesutikti. Bet manau, – pasakė Volteris tvirčiau, nei pats jautėsi, – kad čia galėjo pasidarbuoti tik koks nuobodulio pjaunamas paauglys.

Iš tiesų jis buvo labai sukrėstas ir gynėsi stengdamasis veikti kuo efektyviau. Žingtelėjo atgal pasižiūrėti į filodendrą. Jo lapai beveik slėpė priklijuotą popierių, nors ir ne visai. Jis žvilgtelėjo į Larį, šis gūžtelėjo tarsi sakydamas „padarėm, ką galėjom“ ir išėjo laukan nešinas šiukšlių maišu ir lipniosios juostos ritiniu užklijuoti užrašo iš lauko pusės.

– Tas konkretumas, – pasakė svečias. – Trikdantis, ar ne?

– Apgailestauju, kad jums teko jį pamatyti, pone Prevantai.

– Niekam neturėtų tekti pamatyti tokio užrašo. – Leono Prevanto balsas suvirpėjo, ir kad tai paslėptų, jis skubiai gurkštelėjo viskio.

Kitapus lango Laris sulankstė šiukšlių maišą į lygią juostą ir kljavo ją ant užrašo.

– Visiškai jums pritariu.

Volteris dirstelėjo į laikrodį. Trečia ryto, liko dar trys valandos pamainos. Laris vėl atsistojo į savo vietą prie durų. Vincenta tebeblizgino taures. Jis nuėjo jos pakalbinti, o priėjęs pamatė, kad jos akys pilnos ašarų.

– Kaip jūs? – tyliai paklausė jis.

– Tiesiog taip baisu, – pasakė ji, nepakeldama akių. – Neįsivaizduoju, koks žmogus galėtų ką nors tokio parašyti.

– Suprantu, – atsakė jis. – Bet laikaisi nuobodžiaujančio paauglio teorijos.

– Jūs taip manote?

– Galiu save tuo įtikinti, – pasakė jis.

Volteris priėjo pasižiūrėti, ar nieko nereikia ponui Prevantui, – nereikėjo, o tada vėl grįžo apžiūrėti stiklo sienos. Tą nakt buvo laukiama tik dar vieno VIP svečio, nes vėlavo jo reisas. Volteris kelias minutes palūkuriavo prie stiklo sienos, žvelgdamas į fojė atspindį, užklojusį tamsą, paskui grįžo į darbo vietą rašyti ataskaitos apie incidentą.

2

„Tas viešbutis – tolimiausiame užkampyje, kur nieko nėra, – Volteriui sakė generalinis valdytojas, kai prieš trejus metus jie pirmąkart susitiko Toronte, – bet būtent tai ir yra visa esmė.“

Tas pirmasis susitikimas vyko prie ežero, kavinėje, pastaitytoje ant molo, šalia sūpavosi valtys. Rafaelis, generalinis valdytojas, gyveno „Kajetės“ viešbučio patalpose, kaip ir bemaž visi jo darbuotojai, bet atvyko į Torontą dalyvauti svetingumo konferencijoje ir pasivilioti talentų iš kitų viešbučių. „Kajetės“ viešbutis atidarytas paskutinio XX amžiaus dešimtmečio viduryje, bet neseniai buvo atnaujintas, pasak Rafaelio, „didinguoju Vakarų pakrantės stiliumi“, o tai, regis, reiškė atidengtas kedro sijas ir nežmoniško dydžio stiklus. Volteris žiūrinėjo reklaminės kampanijos nuotraukas, kurias Rafaelis pastūmė jam per stalą. Viešbutis buvo kedro ir stiklo rūmai prieblandoje, jo šviesos atspindėjo vandenyje, aplink telkėsi miško šešėliai.

– Jūs kiek anksčiau kažką sakėte, – tarė Volteris, – apie tai, kad jis neprivažiuojamas automobiliu? – Jam atrodė, kad įžanginiame pristatyme ką nors bus ne taip supratęs.

– Kaip tik tai ir turėjau galvoje. Viešbutis pasiekiamas laivais. Iki jo nėra jokių kelių. Ar jūs nors kiek susipažinęs su šio regiono geografija?

– Daugmaž, – pamelavo Volteris.

Taip toli vakaruose jam nebuvo tekę lankytis. Jo įsivaizdavimas apie Britų Kolumbiją priminė atvirukų seriją: iš mėlyno vandens šokinėja banginiai, žali krantai, valtys.

– Štai. – Rafaelis panaršė po popierius. – Užmeskit akį į šį žemėlapi.

Viešbutis buvo pažymėtas balta žvaigžde įlankoje šiauriniame Vankuverio salos gale. Įlanka beveik dalijo salą pusiau.

– Tenai laukinė gamta, – tarė Rafaelis. – Bet leiskite man jums atskleisti paslaptį apie laukinę gamtą.

– Prašyčiau.

– Tik nedaugelis žmonių, kurie vyksta į laukinę gamtą, iš tikrųjų nori ją patirti. Beveik nė vienas.

Rafaelis su šypsenėle atsilošė kėdėje, reikia manyti, tikėdamasis, kad Volteris paklaus, ką jis turi galvoje, bet Volteris išlaukė, kol pašnekovas vėl prakalbo.

– Bent jau ne tie žmonės, kurie apsistoja penkių žvaigždučių viešbučiuose, – tęsė Rafaelis. – Mūsų svečiai nori atvykti į laukinę gamtą, bet jie nenori joje *būti*. Jie tik nori į ją žiūrėti, idealiai – pro prabangaus viešbučio langą. Jie nori būti greta laukinės gamtos. Esmė, – jis vienu pirštu palietė baltą žvaigždutę, ir Volteris pasigėrėjo jo manikiūru, – yra nepaprasta prabanga netikėtoje aplinkoje. Atvirai sakant, čia net esama tam tikro siurrealizmo. Tai penkių žvaigždučių patirtis tokioje vietoje, kur neveikia mobilusis telefonas.

– Kaip jūs atsigabenat svečius ir atsargų?

Volteriui sunkiai sekėsi suvokti, kuo ta vieta patraukli. Ji buvo nepaneigiamai graži, bet geografiškai nepatogi, ir jis nesuprato, kodėl vidutinis vadovas panorėtų leisti atostogas ne ryšio zonoje.

– Greitaeige valtimi. Penkiolika minučių nuo Greis Harboro miestelio.

– Šit kaip. Nekalbant apie nepaneigiamą gamtos grožį, – pasakė Volteris, griebdamasis kitos taktikos, – ar pasakytumėte, kad šis viešbutis išskirtinis, palyginti su panašiais kitais?

– Tikėjau, kad to paklausite. Atsakau – taip. Ten jautiesi anapus laiko ir erdvės.

– Anapus?..

– Vaizdžiai tariant, bet ne taip toli nuo tiesos. – Rafaelis mėgo tą viešbutį, Volteriui tai buvo akivaizdu. – Iš tiesų tam tikra gyventojų grupė yra pasirengusi mokėti didelius pinigus, kad laikinai galėtų pabėgti nuo šiuolaikinio pasaulio.

Vėliau, eidamas namo per rudens naktį, Volteris negalėjo atsikratyti minties apie pabėgimą nuo pasaulio. Tomis dienomis jis nuomojosi ankštą vieno miegamojo butelį gatvėje, kuri kažin kaip atrodė įsiterpusi tarp rajonų, bet nė vienam iš jų nepriklausanti. Slogesnio buto jis nebuvo matęs, bet kaip tik tai ir lėmė – dėl priežasčių, kurių pats neįvardijo, – kad jį pasirinko. Kitoje miesto vietoje balerina, su kuria Volteris dar prieš du mėnesius buvo susižadėjęs, suko lizdelį su advokatu.

Tą vakarą pakeliui namo Volteris užsuko į įprastinę maisto prekių parduotuvę, ir mintis, kad vėl užsuks į šią parduotuvę rytoj, o tada poryt, o tada užporyt ir dar kitą dieną, apie lėtus pasivaikščiojimus palei šaldytų produktų lentynas pro tarpiais tarp pamainų viešbutyje, kuriame dirbo pastarąjį dešimtmetį, kaskart vis diena pasenstant, miestui vis glaudžiau supant jį, – ką gi, mąstyti apie tai iš tiesų buvo nepakeliama. Jis įsidėjo į krepšį pakuotę šaldytų kukurūzų. O kas, jei tai paskutinis kartas, kai jis atlieka šį veiksma, čia, šioje konkrečioje parduotuvėje? Viliojanti mintis.

Su balerina jis praleido dvylika metų. Artėjančio išsiskyrimo nenujautė. Sutiko su draugais, kad staigių sprendimų nereikėtų priimti. Bet tomis dienomis jis troško išnykti, ir kol priėjo kasą, suvokė jau apsisprendęs. Priėmė siūlomą postą; buvo pasirūpinta būtiniais reikalais; paskirtą dieną po mėnesio jis išskrido į Vankuverį, o tada – jungiamuoju reisu į Nanaimą dvidešimt keturių vietų propeleriniu lėktuvėliu, kuris ėmė leistis nespėjęs nė pakilti iki debesų, pernakvojo viešbutyje, o kitą dieną išvyko į „Kajetės“ viešbutį. Būtų galėjęs sutaupti daugybę laiko skrisdamas į vieną iš mažyčių oro uostų šiauriau, bet norėjo pamatyti kuo daugiau Vankuverio salos.

Buvo šalta lapkričio diena, virš galvos dunksojo žemi debesys. Pilku išsinuomotu automobiliu jis važiavo į šiaurę pro virtinę pilkų miestelių, protarpiais dešinėje vis pilkuodavo jūra, per tamsių medžių gamtovaizdį, paįvairinamą „McDonald’s“ ir didžiules kartonines dėžes primenančių didelių prekybos centrų po šviniu dangumi. Pagaliau atvyko į Port Hardžio miestą, ten kurį laiką klaidžiojo Lietuje po miglotas jo gatves, kol rado vietą grąžinti nuomotam automobiliui. Paskambino į vienintelę miesto taksi tarnybą ir pusvalandį laukė, kol atvažiavo senukas su galudieniu universalu, prasmirdusiu cigarečių dūmais.

– Jūs važiuojat į viešbutį? – paklausė vairuotojas, kai Volteris paprašė nuvežti į Greis Harborą.

– Taip, – atsakė Volteris, bet pajuto, kad po visų tų kelionės valandų, praleistų vienuoje, jam nelabai norisi megzti pokalbį.

Tylėdami važiavo per mišką, kol pasiekė Greis Harboro kaimelį, nes toks jis ir buvo: šen bei ten palei kelią ir pakrantę išsimėtę keletas namų, žvejų trobelės uoste, kaimo krautuvė

prie prieplaukos, stovėjimo aikštelė su keliais senais automobiliais. Pro parduotuvės langą pamatė moterį, bet daugiau aplinkui – nė gyvos dvasios.

Volteriu buvo nurodyta skambinti į viešbutį ir išsikviesti valtį. Kaip ir žadėta, mobilusis telefonas čia neveikė, bet prie molo stovėjo telefono būdelė. Viešbutis pažadėjo per pusvalandį ką nors atsiųsti. Volteris padėjo ragelį ir išėjo į vėsumą. Artėjo pavakarys, ir pasaulis pamažu virto vienspalviu, vanduo stikliniu paviršiumi bolavo po temstančiu dangumi, miške telkėsi šešėliai. Mėgaudamasis tylą, nuėjo iki molo galo. Ši vieta buvo Toronto priešingybė, o ar ne to jis ir geidė? Ligtolinio savo gyvenimo priešingybės? Kažkur rytinėje miesto dalyje balerina ir advokatas sėdėjo restorane ar vaikštinėjo po miestą susikibę už rankų, o gal gulėjo lovoje. *Negalvok apie tai. Negalvok apie tai.* Volteris laukė klausydamasis ir kurį laiką tik vanduo skalavo molą, kartkartėmis suklykdavo žuvėdra, kol tolumoje išgirdo motorinės valties variklio vibravimą. Po kelių minučių pamatė ir pačią valtį – baltą tašelį tarp tamsių miškingų krantų, žaisliuką, kuris nuolat augo, kol štai jau švartavosi prie molo, visoje toje tylumoje nešvankiai riaumojant varikliui, purslams tyškant ant atramų. Moteriai laivagalėje iš pažiūros būtų davęs kokius dvidešimt penkerius, vilkėjo ji standžia uniforma, šiek tiek primenančia jūreivišką.

– Jūs tikriausiai Volteris.

Ji vienu sklandžiu judesiu išlipo į krantą ir trūktelėjo valtį prie prieplaukos. – Aš Melisa iš viešbučio. Galiu jums padėti susikrauti bagažą?

– Ačiū, – padėkojo jis.

Ji turėjo kažką įstabaus, atrodė it regėjimas. Valčiai atsistumiant nuo molo, Volteris susivokė esąs beveik laimingas.

Į veidą pūtė šaltas vėjas, ir jis žinojo, kad kelionė truks ne ilgiau kaip penkiolika minučių, bet jį apėmė absurdiškas jausmas, lyg leistųsi į nuotyki. Jie plaukė labai greitai, sparčiai tempo. Norėjo paklausinėti Melisą apie viešbutį, ar seniai ji čia, bet variklis burzgė atgrasomai garsiai. Kai žvilgtelėjo per petį, kilvateris it sidabrinė uodega vedė iki išsibarsčiusių Greis Harboro žiburių.

Melisa nuvairavo juos aplink pusiasalį ir priešais iškilo viešbutis – neįtikėtinas rūmas, apšviestas tamsaus miško fone, ir Volteriui tik dabar paaiškėjo, ką Rafaelis turėjo omenyje kalbėdamas apie siurrealizmo elementą. Pastatas ir bet kur kitur būtų buvęs gražus, bet čia jis nederėjo prie aplinkos, ir tas nederėjimas sustiprino užburiantį įspūdį. Fojė už stiklo sienos buvo atvira it akvariumas, išvien kedro kolonos ir akmens masės plytelių grindys. Dvi lempų eilės apšvietė taką prie molo, kur durininkas – Laris – pasitiko juos su vežimėliu. Volteris paspaudė Lariui ranką ir nusekė paskui savo bagažą taku link pagrindinių viešbučio durų, prie registratūros, kur svingingai šypsodamasis stovėjo ir laukė Rafaelis. Po viso pažindinimosi, vakarienės ir dokumentų tvarkymo Volteris galiausiai atsidūrė viršutiniame personalo pastato aukšte, apartamentuose, kurių langai ir terasa vėrėsi į medžius. Atsitverdamas nuo tamsos, jis užtraukė užuolaidas ir susimąstė apie Rafaelio pasakytus žodžius, esą viešbutis egzistuojąs anapus laiko ir erdvės. Kokia laimė, kai pabėgimas pavyksta.

Baigiantis Volterio pirmiesiems metams Kajetėje, jis suprato, kad čia yra laimingesnis, negu kada yra buvęs kur nors kitur, bet tomis valandomis po grafičio miškas lauke regėjosi tamsesnis, šešėliai tankesni ir pritvinkę grėsmės. Kas išėjo iš miško ir užrašė tą žinutę ant lango? *Žinutė ant stiklo buvo*

užrašyta atbulai, įrašė Volteris incidento ataskaitoje, o tai skatina manyti, kad buvo skirta perskaityti iš vidaus.

– Vertinu aiškią ataskaitą, – pasakė Rafaelis, kai kitą popietę Volteris atėjo į jo kabinetą. Rafaelis dvidešimt metų gyveno angliškoje Kanados dalyje, bet išlaikė stiprų Kvebeko miesto akcentą. – Kai kurie tavo kolegos, kai prašau jų ataskaitos, man įteikia šuns koja rašytą kratinį, kur vienos klaidos ir nežabotos spekuliacijos.

– Dėkui. – Volteris šį darbą brangino labiau nei ką nors kita gyvenime ir visuomet su neapsakomu palengvėjimu išklausydavo, kai Rafaelis pagirdavo jo pastangas. – Tas grafitis trikdantis, sutinki?

– Sutinku. Labai netoli grasinimo.

– Ar stebėjimo kameros ką nors užfiksavo?

– Nieko itin naudingo. Galiu parodyti, jei nori.

Rafaelis apsuko monitorių į Volterio pusę ir paspaudė nespaltoto vaizdo įrašo paleidimo mygtuką. Apsaugos stebėjimo kamerų nufilmuota priekinė terasa naktį, vaiduokliška švytinti dėl naktinio matymo režimo: iš patamsio terasos pakraštyje išnyra figūra, dėvinti tamsias kelnes ir laisvą džemperį su gobtuvu.

Galvą laiko nuleidęs – o gal ten moteris? Neįmanoma pasakyti – ir kažką laiko pirštinėtoje rankoje: rūgštinį žymeklį, kuris darto stiklo paviršių. Pamėklė grakščiai pasilypėja ant suolo, pakeverzoja užrašą ir vėl ištirpsta šešėlyje taip ir nepakėlusį galvos, ir visa ši vizija įvyksta per mažiau nei dešimt sekundžių.

– Atrodo, lyg būtų treniravęsis, – pasakė Volteris.

– Ką turi galvoje?

– Tiesiog užrašo taip greitai. O juk jis rašo atbulai. Arba ji. Neatskiriui.

Rafaelis linktelėjo galva.

– Ar dar ką nors gali man papasakoti apie vakar naktį, kas galbūt nepaminėta ataskaitoje? – paklausė jis.

– Ką nori pasakyti?

– Bet kokią fojė nutikusį neįprastą dalyką. Kokių nors keistų detalių. Galbūt ką nors, kas tau pasirodė nesusiję.

Volteris padvejojo.

– Sakyk.

– Na, nemėgstu aš skūsti bendradarbių, – pradėjo Volteris, – bet man pasirodė, kad naktinis valytojas elgėsi keistai.

Naktinės pamainos valytojas, Polas, buvo Vinsentos brolis – ne, Vinsenta jį pavadino netikru broliu, bet Volteris tiksliai nežinojo, kuris iš jūdviejų tėvų bendras, – ir dirbo viešbutyje tris mėnesius. Penkerius ar šešerius metus jis gyveno Vankuveryje, bet užaugo Toronte, sakė jis Volteriui, ir tai būtų turėję juos suartinti, bet nesuartino, iš dalies dėl to, kad jis ir Polas buvo iš skirtingų Torontų. Jiedu pamėgino palyginti, kuris kokius restoranus ir naktinius klubus labiausiai mėgo, bet Volteris niekad nebuvo girdėjęs apie „System Sounbar“, o Polui nebuvo tekę girdėti apie „Zeldą“. Polo Torontas buvo jaunesnis, anarchiškesnis, Torontas, šokantis pagal ritmą tokios muzikos, kurios Volteris nei mėgo, nei suprato, Torontas, dėvintis tam tikros mados drabužius ir vartojantis Volteriui niekuomet negirdėtus kvaišalus. („Na, juk žinot, kodėl reiveriai nešioja čiulptukus po kaklu, – pasakė Polas, – ne tik dėl prasto skonio mados, bet ir dėl to, kad nuo K imi dantim griežti.“ Ir Volteris išmanančiai palinksėjo, nors nė nenutuokė, kas tas „K“). Polas

niekad nesišypsojo. Gana gerai atlikdavo savo darbus, bet turėjo įprotį naktimis valydamas fojė trumpam paskęsti svajose, šluostydavo grindis ar blizgindavo paviršius spoksodamas į niekur. Kartais prireikdavo keliskart pakartoti jo vardą, bet jei antrą ar trečią kartą kartodamas nors šiek tiek paaštrindavai toną, sulaukdavai priekaištingo, sužeisto žvilgsnio. Polo buvimas šalia Volterį erzino ir kažkaip slėgė.

Tą naktį, kai atsirado grafitis, Polas grįžo po pietų pertraukos pusę keturių ryto. Jis įėjo pro šonines duris, ir Volteris pakėlęs akis spėjo pamatyti, kaip Polo žvilgsnis akimirksniu nukrypo į ne vietoje pastatytą filodendrą, o paskui – į Leoną Prevantą, laivybos vadovą, tuo metu tuštinantį jau antrą viskio taurę ir skaitantį dviejų dienų senumo „Vankuverio saulę“.

– Kas nors atsitiko langui? – paklausė Polas, eidamas pro registratūrą.

Volteriui pasirodė, kad jo tonas kažkoks apsimestinai nerūpestingas.

– Deja, taip, – pasakė Volteris. – Toks itin bjaurus grafitis. Polas išpūtė akis.

– Ar ponas Alkaitis jį matė?

– Kas?

– Na, žinot. – Polas linktelėjo Leono Prevanto pusėn.

– Ten ne Alkaitis. – Volteris akylai stebėjo Polą. Šis buvo nukaitęs ir atrodė dar labiau apgailėtinas negu paprastai.

– Maniau, kad jis.

– Alkaičio skrydis atidėtas. Gal kartais matei ką nors slankiojantį lauke?

– Slankiojantį?

– Ką nors įtartina? Tas dalykas atsirado tik per šią valandą.

– Ak. Ne. – Polas į jį nebežiūrėjo – dar vienas erzinantis bruožas; kodėl, kai Volteris kalba, jis visą laiką žiūri į šalį? – bet spoksojo į Leoną, o šis stebeilijo į langą. – Einu pažiūrėt, ar Vinsentai nereikia pakeisti statinaičių, – pasakė jis.

– Kas buvo neįprasta? – paklausė Rafaelis.

– Taip klausinėti apie svečius. Iš kur jis iš viso žinojo, kas tą naktį turėjo atvykti?

– Ne pats blogiausias dalykas, jei valytojas užmeta akį į svečių sąrašą, apsižiūri, kas ir kaip. Tik provokuoju.

– Gerai, aišku, sutinku. Bet paskui dar tai, kaip jis vos įėjęs pasižiūrėjo tiesiai į tą vietą, tiesiai į vazoną su augalu. Man tiesiog atrodo, kad tas filodendras ne taip jau ir krito į akis, – pasakė Volteris.

– Mano žvilgsniui jis akivaizdžiai ne vietoj.

– Bet ar ten iš pat pradžių žiūri? Ypač naktį? Jei naktį įeini pro šonines duris, žiūri pro dvi kolonų eiles, pro krėslus ir staliukus, iki pusės stiklo sienos...

– Juk tai jis tvarko fojė, – tarė Rafaelis. – Jam geriausiai žinoti, kur kokio vazono vieta.

– Aš niekuo jo nekaltinu, tegu tai būna aišku. Tiesiog man užkliuvo.

– Suprantu. Aš su juo pasikalbėsiu. Dar kas nors?

– Nieko. Kita pamainos dalis buvo visiškai normali.

Kita pamainos dalis.

Prieš keturias ryto Leonas Prevantas pradėjo žiovauti. Polas buvo kažkur pastato gilumoje, šluostė grindis tarnybinuose koridoriuose. Volteris baigė ataskaitą ir permetė akimis savo darbų sąrašą. Jis žvelgė į fojė stengdamasis per daug

negalvoti apie grafitį. (Ką reiškia *Gal tu praryk stiklo šukių*, jeigu ne *Kad tu galą gautum?*) Laris prisimerkęs stovėjo prie durų. Volteriui magėjo prieiti prie jo ir padėkoti, bet jis žinojo, kad ramybės valandas Laris išnaudoja meditacijai, ir jei jis prisimerkęs, vadinasi, skaičiuoja įkvėpimus ir iškvėpimus. Volteris norėjo prieiti prie Vinsentos, bet netinkamai atrodytų, jei naktinis administratorius stoviniuotų prie baro esant svečiams, taigi nusprendė neskubėdamas apžiūrėti fojė. Ištiesino įrėmintą nuotrauką prie židinio, perbraukė pirštu knygų lentynas tikrindamas, ar nuvalytos dulkės, pataisė filodendro lapus taip, kad geriau pridengtų prie stiklo priklijuotus popieriaus lapus. Valandėlei išėjo į vėsų nakties orą pasiklausti, ar negirdėti valties, nors žinojo, kad ji dar nė neišplaukė.

Pusę penkių Leonas Prevantas atsikėlė ir žiovaudamas nuslinko prie lifto. Po dvidešimties minučių atvyko Džonatanas Alkaitis. Volteris išgirdo valtį, kaip visuomet, gerokai prieš jai pasirodant akiplotyje, variklis nuožmiai riaumojo nakties tyloje, o tada virš vandens švystelėjo laivagalio šviesos – valtis lenkė pusiasalį. Laris leidosi prie molo su vežimėliu bagažui. Vinsenta pasidėjo į šalį pradėtą skaityti laikraštį, pasitvarkė plaukus, dar kartelį pasidažė lūpas ir greitosiomis išgėrė du mažučius puodelius espresso. Volteris nutaisė šilčiausią profesinę šypseną, ir paskui savo bagažą vidun įėjo Džonatanas Alkaitis.

Vėlesniais metais iš Volterio kelis kartus ėmė interviu apie Džonataną Alkaitį, bet žurnalistai visada išvykdavo nusivylę. Kaip viešbučio administratoriui, sakydavo jis, diskretiškumas jam esąs pagrindinė gyvenimo taisyklė, bet, tiesą sakant, nelabai ką ir buvo pasakoti. Alkaitis esąs įdomus tik retrospektyviai. Jis buvo atvykęs į „Kajetės“ viešbutį su savo žmona, dabar

jau velione. Jiedu su žmona įsimylėjo šią vietą, taigi kai ji buvo parduodama, jis nusipirko šią nuosavybę ir patikėjo ją valdyti šiai viešbučių administravimo bendrovei. Gyveno Niujorke ir į viešbutį atvykdavo tris ar keturiskart per metus. Laikėsi nuobodžiai pasitikinčiai, kaip būdinga visiems piniguočiams, – su ta nerūpestinga nuostata, kad nieko iš tikrųjų bloga jam negali nutikti. Rengėsi gerai, bet neišsiskiriančiai, būdavo įdeges kaip žmonės, žiemos metu lankėsi subtropikuose, ganėtinai, bet ne pernelyg sportiškas, visais požiūriais – nieko ypatinga. Kitais žodžiais tariant, ničniekas nepranašavo, kad jis mirs kalėjime.

Kaip visada, jam buvo rezervuoti geriausi apartamentai. Šįkart jį klaikiausiai varginąs laiko juostų pasikeitimas, o ir esąs siaubingai alkanas, pasisakė Volteriui. Ar būtų galima organizuoti ankstyvus pusryčius? (Be abejo. Alkaičio labai viską buvo galima suorganizuoti.) Lauke vis dar buvo tamsu, bet virtuvėje diena brėško dar gerokai prieš aušrą. Jau turėtų rinktis rytinė pamaina.

– Aš tik prisėsiu prie baro, – pasakė Alkaitis ir po kelių minučių jau buvo pasinėręs į pokalbį su Vinsenta, Volteriui pasirodė, demonstruojančia puikiausią nuovoką ir žavesį, nors apie ką jiedu kalbėjosi, jis negirdėjo.